

Az elrabolt királykisasszony

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy király, s annak egy szépséges szép leánya. A királyfik és a hercegek egymásnak adták az ajtókilincset, s éppen arra került volt a sor, hogy a királykisasszony jövendőbélit válasszon magának, de mikor gyülekezni kezdettek a királyfik s a hercegek, hirtelen nagy fergeteg kerekedett, benyargalt az udvarba két sárkány, megragadták a királykisasszonyt, s elvitték nagy Sárkányországba.

Hej, istenem! Lett nagy búbánat s szomorúság a palotában. A király egyszeriben kihirdette ország-világon, hogy annak adja a leányát s melléje fele királyságát, aki visszahozza nagy Sárkányországból.

Hiszen próbáltak is szerencsét sokan, minden rendű és rangú legények, de egy sem tudta visszahozni a királykisasszonyt.

Volt a király városában egy szegény ember, s annak két fia. Jancsinak hívták az egyiket, Pistának a másikat.

Azt mondja Jancsi:

- Édesapám, én elmegyek, szerencsét próbálok, hátha visszahozom a királykisasszonyt.

Mondta a szegény ember:

- Jól van, fiam, eredj isten hírével.

Feltarisznyalják a legényt, elindul hetedhétország ellen. Ment hegyeken-völgyeken át, s egyszer egy rengeteg erdőbe ért. Leül egy fa alá, előszedi az elemózsiát, elkezd falatozni, s amint falatoznék, körülveszi egy nagy sereg hangya.

Megszólal a legöregebb hangya:

- Te legény, adj ennünk! Három napja nem ettünk semmit.

De a legény, még ami morzsa a földre hullott, azt is összeszedte, még rá is taposott a hangyákra, s azzal továbbment.

Ment, mendegélt, keresztül az erdőn, s ért egy nagy tóhoz. Abban a tóban volt tizenkét kacsa, s amint a legényt meglátták, mind kiúsztak a tó szélére, nyújtogatták a nyakukat, tátogatták a szájukat: ennivalót kértek ezek is a legénytől, de a legény ezeknek sem adott. Még felkapott a földről egy nagy darab fát, s nagy haraggal a kacsák közé vágott.

Továbbmegy, s hát még egy hajításnyira sem megy, egy nagy fekete várhoz ér. Gondolja magában, hátha itt van a királykisasszony. Megy a vár kapujához, s jól megdöngeti. Abban a pillanatban kinyílik egy ablak, kinéz rajta egy öregasszony, s kérdi a legénytől:

- Hát te mit akarsz? Minek jöttél ide?

- Én a királykisasszonyt keresem, akit a sárkányok elraboltak! Itt van-e?

- Itt van - mondotta az öregasszony -, csak várj egy kicsit.

Azzal hirtelen visszafordult, hozott egy zsák kását, kiöntötte az ablakon, a zsákot utána vetette, s lekiáltott a legénynek:

- Előbb ezt a kását szedd belé a zsákba!

A legény szedni kezdi a kását, de amint öntötte a zsákba, azon mód ömlött is ki, hangya képében. Hiába kínlódott, hiába erőlködött, ami kását felszedett, s a zsákba öntött, mind hangyává lett, s kimászott a zsákból.

Egész nap s egész éjjel egyebet sem csinált a legény, mind szedte a kását. Akkor kijött az öregasszony, hozott magával tizenkét kulcsot, azt belevetette egy tóba, s mondta a legénynek:

- Ezt a tizenkét kulcsot keresd meg, ha meg akarod szabadítani a királykisasszonyt!

A legény egész nap kereste a tizenkét kulcsot, de egyetlenegyét sem talált meg. Harmadnap reggel megy a várkapuhoz, s nagy mérgesen elkezd dőngetni.

Kinéz az öregasszony az ablakon, s kérdi:

- Mit akarsz?

- Eresszen be! Meg akarom szabadítani a királykisasszonyt!

- Én beereszthetlek, de azt nem köszönöd meg - mondotta az öregasszony. - Egy zsák kását nem tudtál összeszedni; a kulcsokat nem tudtad megtalálni, hogy tudnál bírni két sárkánnyal?

Hanem a legény addig döngette a kaput, hogy a vénasszony mégis beeresztette. Bemegy az udvarra, s mondja neki az öregasszony:

- Látod-e, ott ül a két sárkány s a királykisasszony, fehér lepedővel betakarva. Eredj oda, s ha eltalálsz, hogy melyik a királykisasszony, viheted.

Odamegy a legény, s azt mondja:

- A középső a királykisasszony!

Abban a pillanatban a két sárkány nagyot dobbantott a lábával, de akkorát, hogy a föld megnyílt belé, s a legény eltűnt, mintha nem is lett volna.

Otthon csak várták, várták a legényt, de hiába várták. Eltelt egy kerek esztendő, s csak nem került vissza. Azt mondja a szegény ember a kisebbik fiának, Pistának:

- Eredj, fiam, indulj útnak, s vagy hozod vissza a királykisasszonyt, vagy nem, de a bátyádat hozd vissza!

Feltarisznyálják Pistát, elindul, megy, mendegél, éppen azon az úton, ahol a bátyja ment. Beért abba a rengeteg erdőbe, leült egy fa alá, s elkezdett falatozni.

Hát őt is körülveszik a hangyák, s kéri: adjon nekik valamit Isten nevében.

- Hogyne adnék, Istennek állatkái! Tudom, sokat éheztek, sokat sanyarogtok, legyen egyszer jó napotok.

Egy jó marék kenyérmorzsát hintett a hangyáknak, s mikor azt megették, még egy marékkal, s úgy ment tovább. Elér a tóhoz, s hát az a tizenkét kacsza kiúszik mindjárt a tó szélére. Nyújtogatták a nyakukat, tátogatták a szájukat: ennivalót kértek ők is Isten nevében. Ami kenyere volt, mind odaadta a kacsáknak.

Továbbmegy, a várhoz ér, szép csöndesen kopogtat a kapun. Az öregasszony mindjárt kihajolt az ablakon.

- Mit akarsz?

- A bátyámat keresem, s a királykisasszonyt, akit a sárkányok elraboltak.

- A bátyádat keresheted, mert azt a föld elnyelte, de a királykisasszonyt itt találod, csak várj egy kicsit.

Azzal leöntött egy zsák kását, s mondta a legénynek:

- Ha meg akarod szabadítani a királykisasszonyt, ezt a kását mind egy szemig szedd belé a zsákba.

Szedni kezdi a legény a kását, hát egyszerre csak tenger hangya lepi el a földet. Szedik össze a kását, hordják a zsákba, s egy szempillantás alatt tele volt a zsák, egy szem kása sem maradt a földön.

Kinéz az öregasszony az ablakon, s összecsapja a kezét.

- No, fiam! Még ilyen csudát sem láttam világon való életemben.

Azzal ledobta a tizenkét kulcsot is a tóba, s mondta:

- Ha még ezeket is kihalászod a tóból, jöhetsz bátran.

Hiszen összeszedte hamar a kulcsokat, bele sem kellett mennie a tóba.

A tizenkét kacsza egy szempillantásra kihalászta a kulcsokat, vitték a legénynek. Megy a legény a kapuhoz, kopogtat, s kiszól az öregasszony:

- Megtaláltad-e a kulcsokat, fiam?

- Megtaláltam, öreganyám! Itt van mind a tizenkettő!

- No, most bejöhetsz.

Bemegy a legény az udvarra, ott ült most is a két sárkány s a királykisasszony az udvar közepén, fehér lepedővel földig letakarva. Mondja az öregasszony:

- Eltalálnád-e, hogy a három közül melyik a királykisasszony?

Mondja a legény:

- Ha jól szemlélem, ott ül jobb felől. Igaz-e, öreganyám?

- Igazad van, édes fiam, nesze itt egy kard, szúrd keresztül mind a két sárkányt, amíg észrevennének.

Hiszen kétszer sem mondatta magának ezt a legény. Fogta a kardot, úgy keresztülszúrta mind a két sárkányt, hogy egyszeriben fűbe harapott mind a kettő.

Hazaviszi a királykisasszonyt, de bezzeg volt nagy öröm. A király nem nézte, hogy a legény ki fia-borja, nekiadta leányát s fele királyságát. De jó szívvvel ment a királykisasszony is hozzá, mert szemrevaló volt a legény. Hét nap s hét éjjel tartott a lakodalom, hanem akkor azt mondta a legény:

- Feleség, nekem nincsen maradásom, amíg a bátyámat meg nem találom.

Gondolja magában, visszamegy nagy Sárkányországba, hátha az öregasszony útba tudja igazítani. De bezzeg most nem ment gyalog. Felült a legszebb, a legjobb lovára, repült, mint a gondolat: reggel indult, s este már ott volt a fekete várban. Bemegy az öregasszonyhoz, fogadja nagy örömmel.

- Bátyádat keresed, ugye?

- Azt keresem, öreganyám. Míg meg nem találom, nincs addig nyugvásom. Ugyan bizony nem tudna-e útbaigazítani?

- Én megmondhatom, fiam, hogy hol a bátyád, de nem hiszem, hogy meg tudnád szabadítani. Van itt az erdőben egy óriás, olyan magas, mint egy torony; olyan széles, mint egy ház; a szája akkora, mint egy kemence. Ennek az óriásnak a hasában van a te bátyád. Ha meg akarod szabadítani, neked is le kell kerülnöd az óriás hasába, aztán a te dolgod, hogy kerültk ki onnét.

Gondolkozik a legény, gondolkozik az öregasszony is, hogy s mint lehetne ezt megcselekedni. Azt mondja egyszer az öregasszony:

- Hallod-e, csináltass magadnak tiszta acélgúnyát; tetőtől talpig rakasd tele tűvel; mikor aztán az óriás idejő a tóra inni, s lehajlik, ugorj bele a szájába, a kardoddal vágd ki a hasát, s szépen bújjatok ki belőle.

Megköszöni a legény a jó tanácsot, bevágtat a városba, csináltat magának acélgúnyát; tűvel jó sűrűn kirakítja, azzal vissza a tóhoz, meglesi az óriást, mikor éppen lehajlik, hogy igyék: hopp! bele a szájába, be a hasába, s hát ott a bátyja.

- Adj isten, bátyám! Hát te mit csinálsz itt?

- Én bizony itt vagyok, minden nappal eltelik egy nap. Hát te hogy kerültél ide?

- Én úgy, ahogy, csak gyere utánam.

Azzal kihalította az óriás hasát, szépen kísértáltak, felültek a paripára, hazavágtattak, apjukat, anyjukat, minden nemzetségüket magukhoz vették, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.